olle temma sõame ligutaminne ei kuike kawwas. — Töise paksiwa tälle wina, pilkasiwa temma murreliko meelt, ja et temma kül eddimält es tahha neidega kokkoseltsi, kui se wiin olli ärrawoetu, ja pä hullus nakkas minnema, sis es olle ennamb waese emma sõnna, ei omma pattu hukkatus melen, nink peake olli Jaan jälle omma wanna jone pääl, ja weel hullemb, kui temma enne olli olnu.

Kui weel laiw töisel päiwal merde es sa minna, kunna tuul perri es tahha olla, sis olli ne koppiko pea ärraraisatu, mes Janil ütten olli, ja kawwala kaupleja, kes wangele sedda wina laiwa päle töiwa, es tahha ennamb middake Janile anda. Sis tössi se pattu himmo. Hulust pääst tännit temma kui ellaj selle jogi perra, kisk sedda piibli ramato, mes emma wiimses armo perrandusses olli andnu — kon temma neid kalli sõnnu tuhhat kõrd omma silmawega olli kasinu, — sedda kisk temma akna päält, ja pak sedda wina wasta wahhetada. Ramatul olli hõbbehagi, neide perrast himmust sedda se kaubamees, ja Jaan and wina wasta omma Piibli-ramato ärra. — Ent se wanna sõamihhe südda läts wallo täüs. „Sinna kelm!“ ni pand temma Janile päle, — ost se ramato kaupleja käest, ja läts, nink and sedda Jani emmale taggasi, ja üttel: „Naine, „ärra ikke, sinno poig ei olle sedda silmawet wäärt, mes „sinna temma perrast wallat.“

Ent emma murret tost weel ennamb, sest nüüd olli ka se wimane lotus ärralõpnu, et surm tedda ütskõrd pojaga piddi jälle ühhendama.

Laiw olli merde ärralännu. Rand katte silmist. Es nätta muud kui wet ja taiwast. Ent tost tunnist sani, kui Jaan sedda kallist ramatut olli ärrawahhetanu, olli kui üts rasse kiwwi temma sõame päle kalutu. Üts sallamahtu hirm ja wärriseminne käwwe temma luije mõda, ja õsel kui kik maggasiwa, sis olli se wanna seersanti hääl temma kõrwun, ja heidit tedda unne päält. Ja kui temma maggama jäi, sis näüdeti unnen temmale se wanna emma, kelle temma sääl wangi tornin maan olli, ja se ramatot

Tarto- ja WÃ fÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1838 lk 23